

toen mijn vijftiende jaar te gemoet. Onze Vader was sedert twee jaren dood; het had mij deels vervreemd van mijne broertjes, wat op dien leeftijd voor het overige onvermijdelijk was, want normaal. Om dien tijd werd mijne verhouding tot Gustave dan ook van lieverlede anders: de kwelling van me-zelf, om me-zelf, veranderde natuurlijk den aard van mijne genegenheid. Toen mijn broeder zelf het vijftiende jaar zou bereiken, was ik mijn ziekelijk egoïsme te boven, en was ten volle met hem begaan.

Dit wil, noch mag, eene dubbele biographie worden, weze het ook ter, immers onnoodige, verontschuldiging, dat ik schrijf over Gustave van de Woestijne. Spreek ik dan ook van zijne vroegste jeugd, dan is het omdat ik er wel een en ander door te verklaren vermag.

Mijn broeder is een zeer gewoon kind geweest, waar mijne waanwijsheid zich wel eens aan ergerde. Hij was levendig van geest, aanhankelijk, speelziek, soms grillig (of moet ik spreken van eene zeer vroeg ontwikkelde fantasie?), en alles behalve leergierig. Zijne zorgeloosheid ontwappende elke poging om hem eenige tucht op te leggen. Zoodat hij van mij wel zeer verschillend was. Zijn karakter was het tegendeel van het mijne. Mijn bewustzijn van ouderen broeder moest het dan ook wel eenigszins verdrieten, te meer dat ik tegenover zijne argeloosheid, de innemendste zijner eigenschappen, volkomen machteloos stond.

Onze betrekkingen zouden gansch anders worden van aard en zich weldra in volkomen evenwicht bestendigen, vooral toen ik mij om mijn één-en-twintigste jaar ging vestigen te Sinte Martens Laethem aan de Leie, waar hij, enkele maanden nadien, met mij wonen kwam.

Gustave van de Woestijne was om zijn twaalfde of dertiende jaar beginnen te teekenen, met gretigheid en vaardigheid. Veel onoplettendheid in de klas, veel verwaarloosd huiswerk werden hem vergeven om het scherp-gelijkend portret van onderwijzer of athenaeum-leeraar, eveneens onmachtig bij zijne onschuldige schalkschheid.

Op de Academie van Schoone Kunsten te Gent, die hij van zijn veertiende jaar af bezocht, was hij een vrij-onafhankelijk leerling en ook zijne toenmalige professoren vergaven het hem graag, ditmaal echter niet alleen om de beminlijkheid van zijn aard, doch omdat zij achter eene zekere wispelturigheid bijzondere gaven ontdekten, die echter slechts enkele jaren later tot echte uiting komen zouden.

Mijn broeder had zich dus, op zijn zeventiende jaar ongeveer, bij mij te Sinte Martens Laethem gevoegd. Wij woonden er aanvankelijk samen met den schilder, sierkunstenaar en drukker Jules de Praetere. Onze vrienden waren er George Minne en Valerius de Saedeleer, de beste althans.

Enkele maanden later betrokken wij ons eigen huisje, onder de hoede van een strenge dienstmeid die onze zorgzame Moeder ons had opgelegd